Overraskelsesfest



Unge Piger Aalborg Ward holdt en overraskelsesfest for May Brit van de Weerd i anledning af, at hun havde fået en kaldelse som i missionær i München missionen.

Pigerne havde siden januar forberedt sig med at passe børn, pudse vinduer, gøre rent, bage kager og solgt dem og afholdt loppemarked. Ialt indtjente de kr. 2.200.00.

Ligeledes havde pigerne forberedt sig i at give lærdom videre til May Brit ved at lære om Tysklands historie, politik, musik, poesi, Martin Luther o.s.v.

I løbet af aftenen blev der reciteret digt af Goethe og fortalt om hans liv, ligeledes fortalte de om de tre berømte tyske komponister Bach, Beethoven og Brahms. Af disse blev der også spillet musik, og vi dansede til en af melodierne en parodi på en barokdans.

Salen var pyntet i de tyske farver, sort, rød og gul, og naturligvis sang vi den tyske nationalsang. Derefter blev der serveret »ananastorte und apfelkuchen mit schlagsahne«.

Efter forfriskningerne holdt Lone van de Weerd tale til sin søster og sluttede af med at synge »Jeg er Guds kære barn«.

Aftenen afsluttedes med at May Brit fik overrakt en kæmpecheck på kr. 2.000.00 til hjælp til hendes mission + en dagbog + en Mormons Bog på tysk, som hun giver til sin første undersøger, efter at have skrevet sit vidnesbyrd på tysk i den.

En dejlig aften, hvor ånden var tilstede med os.

Annelise Sørensen, Aalborg.

INDHOLD:
S. 1: Overraskelsesfest.
S. 2-3: Indernes familiehistoriske kæde
S. 4: Den danske Gren i Salt Lake City fylder 25 år.
S. 5: Sådan havde de det i 1787.
S. 6-7: Fiskeren fandt en ægte skat.
S. 8: Smukke anlæg omkring kirkebygninger.

Indernes familiehistoriske kæde

William B. Amart
Seniorredaktør ved Deseret News

Hardwar, Indien

Udenfor, hvor menneskemængden promenerer ad gaderne langs Ganges floden, er luften ildelugtende. Fakirer, tiggere, pilgrimme, hellige køer og tempelaber i en uendelighed bevæger sig støjende langs floden. Men indefor, i den munkeagtige celle, er der ro og koncentration. Sri Prasad Dixit sidder intens bøjet over et tykt bundt papirer.

»Har du været hos din far og fået de oplysninger, som kunne have sparet os for en masse problemer,« spørger han, mens han bladrer siderne igennem.

»Her er navnene. Her er din far, det er nedskrevet for 40 år siden, da han kom for at kaste asken af en søn på floden.« Dixits gamle far sidder helt stille og nikker bekræftende.

Flere papirer og et triumferende smil.

»Og her er din bedstefar. Han var her for 70 år siden. Her er hans far, og hans far, og hans far.«

Fem generationer, alle optegnet af trofaste hinduer som kom til Hardwar for at kaste asken af deres kære på Ganges floden.

»Det skælvede i min krop da han oplæste mine forfædres navne,« sagde Raj Kumar senere. »Det var profeten Elias' (Elijahs) ånd.«

Far og søn i familien Dixit, er pandas - det vil sige at de fører nogle af de ældste og mest særegne genealogiske optegnelser der eksisterer. Utahs genealogiske selskab er i færd med at kopiere disse optegnelser til opbevaring på mikrofilm.

Hinduerne betragter Hardwar som det helligste sted i Indien. Det ligger lige hvor Ganges floden munder ud, ved foden af Himalaya. Her begynder den enorme Ganges slette, som strækker sig tusinder af kilometer ind i Calcutta og Den bengalske Bugt.

Hinduerne nærer stor ærbødighed for Hardwar og betragter dette sted som »gudernes dør«, porten til paradis, såvel som porten til Himalaya. De tilbeder Ganges som deres »hellige moder«, der renser dem for alle deres synder. Det var her 400 hinduer blev trampet til døde i 1986, da et mylder af tilbedere forsøgte at nå hen til floden samtidig.



Når man oplever Hardwar, forstår man bedre denne ildhu. Det er det nærmeste man kan komme hinduismens kærne, med dens mange helligdomme, utallige pilgrimme og 465 millioner tilhængere.

I det gamle Shiwa tempel, hvor hinduerne tror at Shiwas hustru lod sig brænde (hun kastede sig i ilden, da hendes afdøde mand blev brændt), kommer unge og gamle til andagt, idet de dypper deres fingre i kilden, salver deres pande og kaster marigold blomster på vandet.

Hellige køer går forbi templerne og langs floden. Der klatrer aber rundt omkring på templets mure. Ynkværdige mennesker - mænd, kvinder og børn, lemlæstede, lamme og blinde, rækker deres tiggerkrus frem. Fakirer med slanger om skuldrene kappes om skillingerne. Fra boder tilbydes marigold blomster eller fødevarer. Der står lange køer af sultne mennesker og tigger mad.

Hellige mænd, der holder deres hængende hår sammen med lange reb, bader i Ganges morgen og aften, mens de tilsviner deres kroppe med aske fra kogødning. »Det er skønhed for sjæl, sind og legeme,« forklarer én af de tilstedeværende. Op ad bjergene langs flodbredden ses omridsene af katafalker, hvor ligene brændes. Ved flodbredden står familier i klynger og kaster aske og benrester ud over det hellige vand.

En hvidklædt præst står og messer noget op fra Vedaen. En søn af den afdøde vasker sig grundigt. Han og de andre familiemedlemmer kaster blomster på vandet, hvorpå de tager noget vand og sprøjter på de sammenbundne benrester de står med hånden. Sønnen lægger ærbødigt bundtet på floden. Blomsterne flyder afsted med strømmen.

Floden er hvid af benrester metervis ud i floden.

Nogle mener at denne ceremoni kunne lignes med dåb for de døde. Men vi har også andre lighedspunkter. Hinduerne er måske det eneste folk, udover Mormonerne, som tror at vi har en himmelsk moder. De tror stærkt på familielivet. De efterlever en sundhedsstandard - det er

blandt andet forbudt dem at drikke alkohol og at ryge.

»Oh, moder Ganges, du er udødelig. Du gør os lykkelig. Alle hinduer tilbeder dig. Du giiver os evigt liv, du kurerer vore sygdomme. Du giver os velstand og lykke. Tak!«

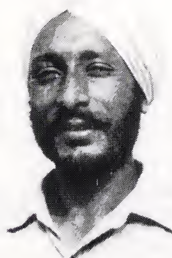
Når mørket falder på udsættes tusindvis af små både, lavet af bladløv og med kronblade, der flyder i olie, som antændes før bådene skubbes ud i floden. De flyder af sted i en strøm af lys, ind under broen der går over den gade der hedder »Trappen til Gud« - og ud i det åbne hav.

I tusinder af år er pilgrimme strømmet til dette sted, og i mindst 1000 år har der været Pandaer (skrivere), der ligesom Dixits har skrevet optegnelser derom. Der er omkring tre tusinde pandaer i Hardwar i dag, og de repræsenterer hver deres landsby eller distrikt i Indien. Dette embede går for det meste i arv fra far til søn - i familien Dixits tilfælde er det gået i arv i 15 generationer.

De eksisterende optegnelser går omkring 500 år tilbage. Man har ikke fundet nogen fra før, fordi der før den tid var en regerende kejser i Indien som tilhørte islam, og han beordrede alle optegnelser tilintetgjort.

Navnene er skrevet i flydende hindi på håndlavet papir, der er ca. 15 x 45 cm. Papirerne er samlet i bundter der er ca. 15 - 18 cm tykke. Hvert bundt er rullet sammen og beskyttet af et kalveskinds betræk.

Dixits har 32 sådanne ruller - og optegnelserne deri går 300 år tilbage. Der er mange pandaer der har flere og ældre ruller.





Indisk håndskrift

Systemet virker ikke særlig organiseret, men arbejdsmetoden er forbløffende. En pilgrim kommer til byen - det kan være hvor som helst fra af de hundredevis af steder der findes i Indien. Han spørger rundt omkring efter den panda der repræsenterer hans særlige område. På en eller anden måde bliver han ført til det rette sted, ligesom Raj Kumar blev det.

Når han først har fundet sin panda og fået sit navn identificeret, finder pilgrimmen en mand der husker som en komputer. Med en forbløffende hurtighed får pandaen trukket den rigtige rulle ud af sin sikkerhedsbox, lader tommelfingeren køre igennem siderne og frembringer navnene.

Det er disse optegnelser som Utahs genealogiske selskab har mikrofilmet indenfor de sidste 6 år. To mand kan, under Kumars ledelse, affotografere omkring 8000 sider på en måned, hver side indeholder ca. 50 navne.

Indtil nu er der affotograferet omkring 40 panda optegnelser - det svarer til ca. 24 millioner navne. På baggrund af disse tal kan man regne ud at der endnu mangler 1,8 milliarder navne, som skal affotograferes i de resterende 2.960 pandaer.

Og det er kun i Hardwar. Der er mindst tre andre pilgrims valfartssteder i Indien, hvor der er pandaer som fører lignende optegnelser.

Efter længere tids søgen viser det sig at der ikke fremkom flere navne på Raj Kumars forfædre.

»Men jeg vil blive ved med at lede. Jeg skal nok lave dit familie stamtræ,« forsikrer pandaen ham.

Pandaen bliver tilbudt betaling for den tid han har brugt. Men han svarer venligt: »Vi kan tale om penge, når arbejdet er gjort.«

Disse særlige pandaer betjener folk i Armitsar, Kumars hjemby, Punjab, som ligger 1800 km derfra. Dette arbejde har denne familie udført - far og søn - i 15 generationer, uden at have nogen familiemæssig eller geografisk forbindelse med området. Ingen af dem har nogensinde været der.

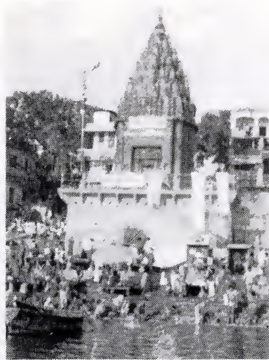
Det synes helt uforklarligt hvordan en panda kommer til at føre en bestemt slægtlinie.

Det sted ved sikhernes gyldne tempel, hvor hundreder af sikher blev myrdet af hindutropper for fire år siden, hedder Armitsar. Forholdet mellem hinduerne og sikherne er stadig spændt til bristepunktet, på grund af de mange drab som næsten dagligt omtales i aviserne.

Men i Panda Dixits lille celle mærkes ingen spænding. Her optegnes sikh-navne såvel som hindu-navne - uden diskrimination, som et vidnesbyrd om sandheden i at det eksisterende had, som lige nu adskiller menneskene, skal og må glemmes, set i et evigt perspektiv.

»Vi arbejder for at betjene vort folk,« forklarer han.

Church News.



Den danske Gren i Salt Lake City fejrer 25-års dagen

Den danske Gren har i dag 52 medlemmer, hvoraf størsteparten er pensionerede og ældre mennesker, det ældste medlem, Chr. Madsen er 93, men da der almindeligvis er mange andre danske, der besøger grenens møder ligger deres mødeprocent ved nadvermøderne 85 - 90%. - Der findes ingen primary eller juniorsøndagsskole, men kvindelig hjælpeforening og præstedømmet fungerer godt og bærer af stærkt sammenhold.

Da både den svenske, norske og hollandske gren er lukket, er det lidt specielt, at den danske gren stadig fungerer, men det ventes også kun at være et spørgsmål måske 2-3 år før den danske grens medlemmer bliver overflyttet til deres geografisk tilhørende ward.

Medens det ved grenens organisation viste sig, at det ikke blot var de ældre *danske,* der tilsluttede sig grenen, er det en kendsgerning, at *Den danske Gren* har været til glæde og velsignelse for mange.

En af de årlige tilbagevendende Bazarer har altid haft meget stor tilslutning af *alle danske* og således belønnet grenens flid og arbejde med indtægter, der hjalp budgettet hele året.

Den 14. februar afholdtes speciel gudstjeneste med tidligere grenspræsidenter Julius Andersen og Aldres Hansen som talere og den 26. februar afholdtes festaften, hvor tidligere rådgivere i præsidentskabet, *William Ørum Pedersen* og *Henry Loyborg* var aftenens talere, hvorefter der festedes omkring et *»Ta' selv bord«* og kort program.

William Ørum Pedersen



Fra venstre: Jørgen Olsen (2. rådg.) Marcello Iversen (1. rådg.) Andreas Fristrup (finanssekretær) Jens Hansen (grenssekr.), siddende: præsident Don Nelson.



Den danske grens præstedømme - bageste række fra venstre: Alfr. Pedersen, Thorv. Therkildsen, Marc. Iversen, Leo Mortensen, Gordon Andersen, Villy Sørensen, Lynn Svendsen, Don Nelson. Forreste række fra venstre: Andreas Fristrup, Henry Loyborg, Verner Andersen, Jørgen Olsen (bagved), Jens Hansen, Christian Madsen (93 år), Gustav Olsen.

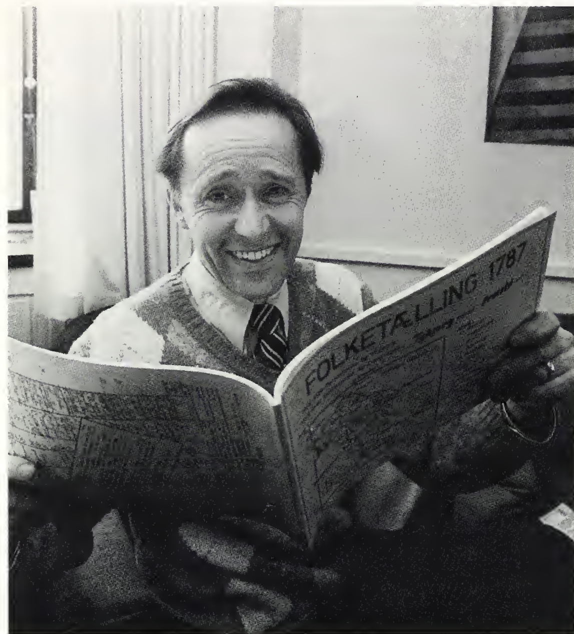
Berlingske Tidende bragte d. 16. februar

Sådan havde de det den 1. juli 1787 ...

Den 1. juli 1787 - året før stavsbåndets ophævelse - blev alle danskere for første gang skrevet i mandtal. Resultatet kan studeres i Landsarkivet af dem, der endnu kan tyde gotisk håndskrift. Det er i dag de færreste, og derfor har maskiningeniør Kjeld W. Rasmussen, Smørum, og pensioneret gymnasielektor Helge Vangmark, København, været i det gamle arkiv og lettet vejen for andre.

Deres forskning førte sidste år til udgivelse af et værk med 25.000 data om de 5124 personer, som på tællingsdagen for altså godt 200 år siden boede i Tybjerg Herreds 15 gamle sogne.

Den lokale præst - dengang højeste myndighed i et sogn - havde med de snirklede bogstaver prentet tællingslisterne.



Kjeld Rasmussen med værket, der rummer de spændende oplysninger om Tybjerg Herred fra Danmarks første rigtige folketælling. Foto: Mogens Ladegaard.

Alle originale oplysninger fra folketællingen bringes i letlæselig formskrift i amatørforskernes værk, som tilmed indeholder et alfabetisk register over samtlige personer. Et stykke virkelig praktisk værktøj for enhver, der nok kunne tænke sig at gå i gang med slægtsforskning, men ikke rigtig véd, hvordan det skal gribes an.

Bogen er ikke lutter navne og tørre tal. For mange personers vedkommende er tilføjet oplysninger, der tegner et billede af levevilkårene under stavnsbåndet.

Præsten i Fensmark oplyser bl.a., at den 85-årige Maren Rasmusdatter »har nådebrød hos svigersønnen«, at den 84-årige Johanne Michelsdatter »tigger brødet« og at den 17 år gamle Kirsten Jensen er »et usselt menneske uden forståeligt mæle«.

Præsten i Tyvelse har noteret, at Jens Jensen og hans kone Giertrud Georgsdatter »er fattige og går omkring og betler«. Endvidere at den kun 15-årige Kiersten Henrichsdatter »har gigtsyge«.

Men præsteskabet havde magt over tingene. Således kan læses, at pastor Niels Jacob Holbye i Vester Egede sogn havde både »avlskarl, karl, dreng, stuepige, kokkepige, bryggerspige og hønsepige«.

Et nyt værk med helt tilsvarende oplysninger om beboerne i Ringsted Herred udkommer til april. Dette værk vil indeholde 50.000 data om 23 gamle kirkesognes 9.922 indbyggere den 1. juli 1787.

I det nye værk kan bl.a. læses, hvor den 76-årige husmand Niels Christensen befandt sig på tællingsdagen. Han sad såmænd i fangenskab på Ringsted rådhus, arresteret for tyveri og var under opsyn af den 38-årige fangevogter Hans Olsen...

pss

Fiskeren fandt en ægte skat

Det siges at der er fundet mange store skatte fra et sunket piratskib i Det caribiske Hav, ved en enorm klippekyst udfor Belize på Yucatan halvøen ved Centralamerikas østkyst. Mangen belizer har brugt år på at søge efter sådanne rigdomme, som man påstår ligger i havet. Der er også mange skattejægere som er kommet til Belize fra hele verden.

Harold A. Smith, som er født og opvokset i dette lille engelsktalende land med omkring 150.000 indbyggere, der indtil 1973 hed Britisk Honduras, følte sig også fristet ved tanken om at finde rigdomme på bunden af havet.

Han er omvendt til kirken og virker for tiden som præsident for Belize distriktet i Honduras. Han sagde: »Da jeg var dreng, og såmænd også efter at jeg var blevet voksen, drømte jeg om at finde skatte. Jeg var meget optaget af historier om pirater der sejlede på Det caribiske Hav og strandede langs vore kyster. Jeg elskede at læse disse eventyr og alt hvad der handlede om havet. Min yndlingsbog var for eksempel SKATTEØEN«.

Det var derfor ikke mærkeligt at han blev fisker, da han blev voksen. I de otte måneder, krebsesæsonen varer, sætter han fælder ud for at fange disse lækre skaldyr, som han sælger til restauranter og markeder over hele USA. Hans fiskerbåd er næsten 4 m lang, og når han sejler ud, fisker han også andre af sæsonens fisk, nogle af dem kan kun fanges i to uger hvert år.

»Mellem klippen og kysten er der lavvande«, sagde han. »Man kan se bunden næsten hele vejen langs kysten. Det er meget smukt. Der er mange fiskere som arbejder hårdt, samtidig med at de



Der findes utallige ruiner i Belize, den del af Mellemamerika, der tidligere kaldtes Britisk Honduras. Foto Harold Newbold.

søger efter skatte. Jeg har en onkel som lagde alt sit fiskergrej til side, blot for at søge efter skatte hele tiden. Han fandt alle mulige gamle ting.

Der var også engang hvor jeg drømte om kun at lede efter sølv, guld og juveler, men nu ved jeg at jeg allerede har fundet min skat - Jesu Kristi evangelium«.

Han hørte om kirken i 1981 gennem missionærerne, som en ven, der ikke var medlem, havde mod til at invitere med hjem til ham. »Min ven ville gerne have mig til at udspørge dem, så han kunne drille dem,« sagde præsident Smith. »Jeg vidste intet om missionærerne eller kirken, og jeg havde heller ikke lyst til at vide noget.

Lidt senere mødte jeg missionærerne og talte med dem. Jeg gav dem lov til at besøge mig. På det tidspunkt ledte jeg faktisk efter noget, for jeg var netop holdt op med at komme i en anden kirke, fordi jeg ikke var tilfreds med den. Jeg var overbevist om at vi skulle tjene Herren, men jeg vidste ikke hvordan. Jeg fastede og bad Herren om at vise mig den rette vej. Da missionærerne kom og lærte mig om det gengivne evangelium, blev jeg klar over at det var svaret på mine bønner.

Missionærerne inviterede os i kirken søndagen efter. Min hustru, Elena, og jeg var vandt til at komme i en kirke hvor der var to til fire hundrede mennesker til mødet. Da vi kom til dette SDH-møde var der kun 11 eller 12 mennesker. Jeg kom ind i kirken da den var helt ny i Belize«.

Præsident Smith og hans hustru blev døbt i august 1981. Nu er der omkring 100 medlemmer i Belize distriktet. De fleste af de syv grene ligger indenfor 100 km fra byen Belize. Den gren, der ligger længst væk, ligger 165 km fra byen.

Ægteparret Smith bor i Belize sammen med deres to døtre. Byen er den største i landet og landets største havneby, selvom Belmopan i stedet for blev landets hovedstad i 1970.

Præsident Smith er optimist med hensyn til kirken i Belize.

Han sagde at medlemmerne er begyndt at forstå vigtigheden af at missionere. »Vi har mange medlemmer som præsenterer missionærerne for deres venner og slægtninge,« sagde han. »Vi udsender også fuldtidsmissionærer. Lige nu har vi to missionærer i Honduras, og vi har andre som allerede har været på mission og er kommet hjem igen. Indenfor de sidste to år er vi to gange løbet tør for missionæransøgninger«.

I Belize er der mange som kan læse - ifølge regeringen er det over 90%, men der er ikke meget arbejde at få, især ikke ude på landet. »Det er svært for familierne at sende deres sønner og døtre på mission,« sagde præsident Smith, »alligevel har vore medlemmer det største ønske om at gøre deres del for at opbygge kirken«.

I en offentlig rapport fra 1986 hedder det at minimums timelønnen i Honduras ligger på omkring 7 til 10 kroner for almindelige håndværkere. Det er dem der er højst betalt. I den sidste tid er befolkningen blevet mere optimistiske med hensyn til flere og bedre jobmuligheder.

Hovederhvervet i Belize er fiskeri og landbrug. Det meste af landet er imidlertid dækket af sump og tætte skove. Kun ca. 10% af landet kan anvendes til landbrug. »Men den landbrugsjord vi har er meget nærende og frugtbar,« sagde præsident Smith. »Vi dyrker hovedsagelig citrusfrugter, ris og bønner. I vort land har vi mange ruiner fra Mayatiden, men det tager vi for helt givet,« fortsætter han. »Jeg var en kort tid skovarbejder ude i junglen, og der så jeg utallige gravhøje, som end ikke findes på noget kort. Jeg var ikke særlig imponeret. De var ikke undersøgt, så jeg synes bare at det lignede nogle jordbunker.

Da jeg havde lært Mormons Bog og dets folk at kende, så jeg disse ruiner i et helt andet perspektiv. Det sker tit at jeg og en anden går på opdagelse i ruinerne, og så får jeg samtidig missioneret. Mange andre medlemmer har lignende oplevelser.

Et af vore store problemer er at mange medlemmer er nødt til at tage bort 2-3 uger for at søge arbejde. De betyder at de må være væk fra deres gren. En af vore største velsignelser er muligheden for at komme i templet,« fortsatte præsident Smith. »Der er omkring 30 af vore medlemmer der har været i templet,«



fortalte præsident Smith. »Vi hører til Guatemala templets distrikt. Vi tager bussen fra Belize, der er ca. 80 km til Guatemalas grænse. Derpå tager vi flyveren resten af vejen, fordi vejene er vanskeligt fremkommelige. Det koster hvert medlem omkring 2000 kroner at komme i templet. Det er svært for nogen at få råd til, især hvis der er mange i en familie som skal i templet sammen.«

Udover turen til Guatemala templet er der også medlemmer som en eller to gange om året tager til Mexico City templet. »Vi kan komme med bus hele vejen til Mexico City,« sagde han. »Det koster kun det halve, selv om det er meget længere væk. Vi nyder vore ture til templet virkelig meget.«

Præsident Smith står et øjeblik og funderer over de mange rigdomme som evangeliet har bragt ham, og mindes de skatte han så inderligt ønskede at finde. »Jeg ville ønske at enhver, som søger efter skatte, vil finde en skat som den jeg har fundet,« sagde han. »Evangeliet har betydet utallige - og meget effektive - ændringer i mit liv. For det første betyder min familie langt mere for mig nu end tidligere. Og livet i sig selv har fået meget større betydning for mig. Jeg er betaget af kirkens lærdomme. Jeg synes at enhver i Belize burde søge og finde det som jeg har fundet.«

Han fandt Jesu Kristi evangelium - det er den eneste ægte skat, og den kan ikke fiskes op fra havets bund.

Gerry Avant
Church News



Foto Garry Bryant

Smukke anlæg omkring kirkebygninger

Anlæggene omkring fire kirkebygninger i Utah og Idaho er så smukke at kommunerne, hvor de ligger, har rost og takket højrådsmedlemmerne og de fire kirkepedeller, som har gjort et så stort arbejde for at forskønne området.

»Jeg er kunstner og nyder at sætte farver sammen«, sagde Dewitt Sorensen, der er pedel ved Kaysvilles kirkebygning i Crestwood staven i Utah og leder i Pioner B klassen i Kaysvilles 12. ward. Elna McKay fra Kaysvilles 23. ward er pedellens medhjælper.

»Da stavspræsidenten spurgte om jeg ville passe anlægget sagde han at det skulle være 'det smukkeste kirkeanlæg' i Kaysville«, sagde Sorensen om anlægget omkring Crestwoods kirkebygning. »Nu har vi sat os som mål at få det smukkeste anlæg ommkring kirkerne i vores stat«.

De kan ikke undgå at få succes i det tempo der arbejdes. De har vundet en præmie som kommunen udsatte for det smukkeste anlæg i fem år, i en konkurrence som en avis i Salt Lake City stod bag.

»Anlæggene - som af lokale fotografer ofte anvendes som baggrund - har 28 forskellige slags træer og 45 forskellige slags blomster og buske«, sagde søster McKay.

Gartnerne ved tempelpladsen har givet nogle værdifulde, gratis råd - og skænket blomster, foruden det som er anskaffet ved planteskolernes forårsudsalg, hvilket har reduceret omkostningerne ved al denne skønhed. Da pedellerne begyndte for ni år siden lignede kirkens anlæg nærmest en jungle af buske, egetræer og ukrudt, sagde Sorensen. Pedellerne har hvert år tilplantet flere anlæg.

Da Rex Groom blev kaldet til at tage sig af de praktiske faciliteter i Righby stavens højråd i Idaho, for næsten fem år siden, besluttede han sig til at forbedre anlæggene omkring tre kirkebygninger i staven. Områderne passes af en fuldtidspedel og en deltids-medhjælper.

Anlæggene omkring de tre bygninger var helt overgroet af buske som skulle fjernes. De er i dag erstattet af 8-9 hundrede farvestrålende blomster, som blomstrer fra det tidlige forår lige til om efteråret. Før Groom blev kaldet til denne stilling var der ingen blomster i nogle af disse anlæg.

Som medhjælper har Groom, der er mekaniker og har en gård i det østlige Idaho, en komite på fire medlemmer, som er kaldet af stavspræsident Robert Clements. Komiteen mødes to gange om året med højrådsmedlemmet, for at finde ud af hvilke blomster der skal sås og plantes, og for at vurdere successer og problemer for den kommende sæson. Til mødet om vinteren inviteres en repræsentant fra den lokale planteskole. Og denne komite afgør så hvilke farver og blomster der skal være dominerende i den kommende sæson. Disse anlægs skønhed har tiltrukket mange, som blot er kommet for at beundre de smukke anlæg, så det er ikke kun de forbipasserende der nyder glæde af dem.

»Det er forbløffende hvor meget blomster kan berige indtrykket«, sagde Groom. »Medlemmerne får langt større interesse i bygningen og behandler den meget pænere«.

Church News